

Arrest

nr. 94 670 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 6 maart 1979 in de Georgische stad Tianeti.

In 2001 ging u voor een jaar naar Duitsland om er te studeren.

U huwde er op traditionele wijze met Z.S. (O.V. 6.575.638) en keerde in 2002 samen met hem naar Georgië terug. In 2003 lieten jullie jullie huwelijk ook officieel registreren in Georgië.

Na jullie terugkeer sloten jullie zich allebei aan bij de Labour Party, waarvoor jullie erg actief waren. Omwille van dit politieke lidmaatschap kreeg zowel u als uw man echter problemen met de autoriteiten. Wanneer jullie deelnamen aan propaganda-activiteiten of manifestaties werden jullie door de ordediensten gevisieerd en onder druk gezet.

Daarnaast waren er ook tal van problemen omwille van de Ossetische origine van uw man.

Uw man werd door de lokale, Georgische bevolking vaak beledigd en zelfs fysiek aangevallen omwille van zijn etnische afkomst. Maar ook u en uw gezin werden niet gespaard.

Zo werden op een dag de ramen van jullie huis met stenen ingegooid. Samen met uw schoonvader ging u hiertegen klacht indienen bij de politie van Dusheti. Na onderzoek zei de politie dat ze niets tegen de daders kon ondernemen omdat ze minderjarig waren, wat volgens u niet het geval was.

Verder was er een incident waarbij uw man door de politie beschoten werd. Gelukkig raakte hij hierbij niet gewond, maar hij werd wel een nacht lang vastgehouden en vervolgens veroordeeld tot het betalen van een boete.

Omwille van alle problemen verliet uw man Georgië reeds eerder en ging hij een tijdlang naar Duitsland. Uiteindelijk keerde hij toch naar Georgië terug omdat het vanuit Duitsland onmogelijk was om uw uitreis en die van uw kinderen te regelen.

De problemen bleven zich opstapelen en uiteindelijk was het voor uw man niet langer mogelijk om in Georgië te verblijven.

Hij ontvluchtte het land daarom in juli 2009.

Een maand later reisde u hem samen met uw kinderen achterna.

U verliet Georgië uiteindelijk op 16 augustus 2009. Samen met uw twee kinderen nam u vanuit Tbilisi het vliegtuig naar Minsk (Belarus). Vanuit Minsk reisden jullie vervolgens door naar Polen, waar uw man jullie opwachtte. Samen met uw man kwam u uiteindelijk met de wagen naar België, dat u bereikte op 9 februari 2010.

De volgende dag, op 10 februari 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië zelf problemen kende met uw autoriteiten vanwege uw politiek lidmaatschap van de Labour Party. Anderzijds noopten ook de problemen van uw man u ertoe uw land te ontvluchten. Hij kende problemen met de autoriteiten en de lokale bevolking omwille van zijn etnische origine en werd door de autoriteiten eveneens geviséerd omwille van zijn politieke activiteiten (CGVS, p. 8-9).

Wat uw eigen politieke problemen betreft, moet erop gewezen worden dat u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot deze problemen.

Zo haalde u aan dat u vaak beledigd werd wanneer u propaganda voerde voor uw partij (CGVS, p. 5) en u tijdens politieke manifestaties ook door de ordediensten aangevallen werd (CGVS, p. 13-14).

U kon zich merkwaardig genoeg echter absoluut niet meer herinneren wanneer u de laatste keer door de politie werd aangevallen als gevolg van deelname aan een politieke manifestatie (CGVS, p.14). U herinnerde zich enkel dat een van de manifestaties waaraan u deelnam en waarbij u fysiek werd aangevallen door de ordediensten plaatsvond in 2007.

Op de vraag of u na 2007 ook nog deelnam aan manifestaties, beperkte u zich tot het vage 'als er waren, dan nam ik deel' (CGVS, p. 14).

Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde info zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval is.

Voorts moet worden vastgesteld dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw autoriteiten.

Zo heeft u zich ondanks uw problemen met de autoriteiten nog tot twee maal toe tot hen gewend voor het verkrijgen van een reispaspoort voor uw vertrek in 2009 (CGVS, p. 4). Enkele weken voor uw vertrek, meer bepaald op 27 juli 2009, werd u bovendien een duplicaat van de geboorteakte van uw zoon afgeleverd.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat u Georgië op legale wijze hebt verlaten, namelijk met het vliegtuig en gebruik makende van uw eigen reispaspoort (CGVS, p. 7-8).

Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert ten opzichte van uw autoriteiten, is het niet aannemelijk dat u dergelijke risico's zou nemen.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat u geen problemen ondervond bij het verkrijgen van uw reispaspoort (CGVS, p. 7) en u Georgië ook probleemloos kon verlaten (CGVS, p. 8).

Indien uw autoriteiten u daadwerkelijk zouden viseren omwille van uw politieke lidmaatschap en activiteiten, is het niet aannemelijk dat ze u kort voor uw vertrek een reispaspoort zouden uitreiken waarmee u het land zou kunnen verlaten. In dat geval is het evenmin aannemelijk dat u Georgië zonder problemen op legale wijze kon verlaten.

Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Bovendien dient gesteld dat, voor zover dit aspect geloofwaardig is, uw steun aan de oppositie op zich geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in het administratieve dossier, dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten.

Wat de problemen van uw man, Z.S. (O.V. 6.575.638), betreft, dient erop gewezen te worden dat ik in het kader van zijn asielaanvraag de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, Z.S. (O.V. 6.575.638), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten omwille van uw politiek lidmaatschap. Anderzijds had u ook problemen met zowel de lokale bevolking als de autoriteiten omwille van uw Ossetische origine.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Zo zouden de door u aangehaalde etnisch geïnspireerde problemen reeds jarenlang aan de gang zijn geweest. U vroeg immers reeds in 2001 asiel aan bij de Duitse autoriteiten omwille van uw etnische origine. Nadat u een weigeringsbeslissing kreeg, keerde u echter naar Georgië terug, naar eigen zeggen omdat u Georgië miste en uw problemen uiteindelijk toch niet zo erg waren (CGVS 1, p. 8). In januari 2008 verliet u Georgië opnieuw omdat u nog steeds problemen kende, zowel met de lokale bevolking als met de autoriteiten, omwille van uw Ossetische origine alsook met de autoriteiten omwille van uw politieke lidmaatschap (CGVS 1, p. 6, 15-16; Vragenlijst DVZ, nr. 3.1). In november 2008 keerde u echter andermaal naar Georgië terug, hoewel de etnische spanningen er omwille van de oorlog in Zuid-Ossetië, in augustus 2008, toegenomen waren (CGVS 1, p. 5, 14, 18) en de situatie voor politieke opposanten na de parlementsverkiezingen van mei 2008 eveneens verslechterd was en verschillende politieke opposanten Georgië daarom ontvluchtten (CGVS 1, p. 7, 17). U argumenteerde dat u bang was dat uw gezin in Georgië iets zou overkomen en u dacht dat u er nuttig kon zijn (CGVS 1, p. 18). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw bezorgdheid om uw gezin, is deze argumentatie niet afdoende. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten opzichte van uw land van herkomst, Georgië, is het niet aannemelijk dat u alsnog naar dit land zou terugkeren. Te meer omdat u volgens uw verklaringen in Duitsland kon blijven en er de bescherming van de Duitse autoriteiten kon genieten (CGVS 1, p. 18 – CGVS 2, p. 3). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt bovendien dat u vanuit Duitsland naar Georgië terugkeerde omdat u vanuit Duitsland de uitreis van uw gezin niet kon regelen, wat evenmin een afdoende verklaring is. Nergens uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw aanwezigheid in Georgië hiertoe vereist zou zijn geweest. Zowel u als uw vrouw verklaarde namelijk dat jullie in verband met jullie problemen reeds hulp kregen van uw vader (CGVS 1, p. 17-18 en CGVS vrouw, p. 15-16). Bovendien was u op het moment dat uw vrouw Georgië uiteindelijk verliet zelf niet langer in Georgië, maar had het land reeds een maand eerder geheel onvoorbereid verlaten (CGVS 1, p. 13). Uw terugkeer naar Georgië in november 2008 ondermijnt dan ook in belangrijke mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Vooral omdat u aangaf niet enkel de lokale bevolking, maar ook uw autoriteiten te vrezen (CGVS 1, p. 15-16, 20), maar u desalniettemin op legale wijze naar Georgië terugkeerde, meer bepaald met het vliegtuig en in het bezit van een laissez passer van de Georgische autoriteiten nota bene (CGVS 2, p. 3). In ditzelfde verband moet erop gewezen worden dat u zich ondanks uw vrees jegens uw autoriteiten kort voor uw vertrek nog tot twee maal toe tot hen gewend hebt voor het verkrijgen van een internationaal paspoort. U ondervond hierbij geen problemen (CGVS 1, p. 11-12). U vermeldde eveneens dat u een week voor uw definitieve vertrek uit Georgië met de wagen naar Baku ging op bezoek bij vrienden en u bij terugkeer uit Azerbeidzjan aan de grens werd tegengehouden en vervolgens gedurende enkele uren werd vastgehouden en ondervraagd (CGVS 1, p. 11). Dat u ondanks uw problemen met de autoriteiten toch het risico neemt om op legale wijze naar Azerbeidzjan te reizen is opmerkelijk. Dat u ondanks de problemen die u kende bij uw terugkeer van Azerbeidzjan naar Georgië amper een week later Georgië een tweede maal op legale wijze verlaat, namelijk met het vliegtuig en met behulp van uw eigen reispaspoort (CGVS 1, p. 11, 13), is des te frappanter. U voerde wel aan dat u bij uw vertrek uit Georgië begeleid werd door een kennis die een vriend had die op dat moment dienst deed bij de douane (CGVS 1, p. 13). Dit neemt echter niet weg dat u vanuit Belarus op legale wijze, gebruik makend van het

openbaar vervoer en met uw eigen reispaspoort, verder bent gereisd naar Polen (Verklaring DVZ , nr. 34 - CGVS 1, p. 11), niet eens wetende of u officieel gezocht werd (CGVS 1, p. 20). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert ten opzichte van de autoriteiten in uw land van herkomst, is het niet aannemelijk dat u dergelijke risico's neemt. Hierdoor komt zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees op de helling te staan.

Wat uw problemen omwille van uw origine betreft, dient verder te worden vastgesteld dat de zwaarwichtige feiten die u aanhaalt [herhaaldelijke beledigingen en fysieke agressie vanwege de lokale bevolking en de ordediensten, een beschieting door de politie, een valse veroordeling en een poging tot confiscatie van uw vaders grond], niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine.

Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u een uitzondering zou zijn.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de zwaarwichtige problemen die u zou hebben gekend. U verklaarde immers dat u in 2007 door de politie werd tegengehouden, beledigd, beschoten en officieel gearresteerd omwille van uw etnische origine en politieke lidmaatschap. De volgende dag werd u door de rechtbank in Tbilisi veroordeeld tot een boete van 400 Lari (CGVS 1, p. 15-16). U kon deze beweringen echter met geen enkel document ondersteunen. Voorts vertelde u dat u naar aanleiding van de problemen die u kende omwille van uw Ossetische origine tot 3 maal toe officieel klacht had ingediend bij de politie van Dusheti, die uw klacht telkens aanvaardde, maar verder geen actie ondernam (CGVS 1, p. 15, 17- CGVS 2, p. 3). Uw vrouw legde samen met uw vader ook eenmaal een geschreven klacht neer bij de politie van Dusheti, eveneens zonder resultaat (CGVS vrouw, p. 10). Van geen enkele klacht kon u echter enig document neerleggen. Daarnaast gaf u aan dat u als gevolg van uw origine verschillende keren fysiek werd aangevallen. Drie keer was u er zo ernstig aan toe dat u een operatie diende te ondergaan (CGVS 1, p. 13). U legde echter geen enkel medisch attest voor dat deze verklaringen staakt. Tot slot vermeldde u nog dat uw vader sinds het voorjaar van 2009 problemen kende met een parlamentslid van de regio Dusheti, B. genaamd, en de gouverneur van diezelfde regio omdat ze een deel van zijn landgoed wilden confisqueren (CGVS 1, p. 14). Ook met betrekking tot deze problemen legde u geen enkel stavingsstuk neer. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wierp u wel op dat u uw vader gevraagd had om originele documenten met betrekking tot uw problemen op te vragen bij de politie, maar hij dit niet wil doen uit schrik (Verklaring DVZ, nr. 21). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal verklaarde u opvallend genoeg dan weer dat uw vader u aangeraden had het land te verlaten omwille van voornoemde problemen, maar hij zelf in Georgië achterbleef omdat hij een politieagent op rust is en de autoriteiten hem bijgevolg wettelijk gezien niets konden maken (CGVS 1, p. 14). Gezien de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde problemen kon hoe dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst enig overtuigingsstuk aangaande deze problemen zou kunnen voorleggen, wat in casu niet het geval is.

Voorts legden u en uw vrouw op bepaalde punten zeer vage en incoherente verklaringen af over deze problemen. Aangaande de beschieting door de politie verklaarde uw vrouw in eerste instantie dat dit incident plaatsvond in 2006. Even later zei ze dat dit incident niet plaatsvond in 2006, maar ze zich niet meer herinnerde in welk jaar dan wel, wat ze nadien nog meermaals herhaalde (CGVS, p. 10, 12-13). Het feit dat zij zich niet eens herinnert in welk jaar dit zwaarwichtige incident plaats vond, is op zijn minst zeer opmerkelijk. Te meer omdat ze aangaf dat ze zich het incident zelf nog herinnerde omdat het incident voor haar speciaal was aangezien het ging over uw leven en dood (CGVS vrouw, p. 17). Haar argumentatie dat ze jaartallen normaal gezien niet onthoudt, is niet afdoende aangezien ze zich verschillende andere jaartallen probleemloos kon herinneren, bijvoorbeeld het geboortjaar van jullie zoon (CGVS vrouw, p. 10), haar deelname aan een protestmanifestatie in 2007 (CGVS vrouw, p. 14) en de uitreiking van haar internationaal paspoort in 2009 (CGVS vrouw, p. 7). Verder maakte uw vrouw melding van een incident waarbij de lokale bevolking de ramen van jullie huis met stenen ingooide. Naar aanleiding van dit incident ging ze samen met uw vader naar de politie in Dusheti om een geschreven klacht neer te leggen (CGVS vrouw, p. 10). Ze kon echter niet zeggen in welk jaar dit gebeurde, enkel dat het na 2005, na de geboorte van jullie zoon was (CGVS vrouw, p. 10). Ook wanneer haar gevraagd werd deze gebeurtenis te situeren ten opzichte van haar eigen vertrek uit Georgië, meer bepaald in aantal weken, maanden of jaren, beperkte ze zich tot de vage omschrijving dat jullie na dit incident nog een hele tijd in Georgië bleven (CGVS vrouw, p. 10). Daarnaast maakte uw vrouw melding van een conflict waarbij u een snijwonde opliep ter hoogte van uw maag en vervolgens geopereerd diende te worden. Aanleiding voor dit conflict was uw etnische origine. Ook dit incident kon uw vrouw niet in de tijd situeren (CGVS vrouw, p. 11). In ditzelfde verband moet er trouwens op gewezen worden dat uw vrouw verklaarde niet op de hoogte te zijn van de concrete details aangaande dit conflict (CGVS vrouw, p. 11-12). U stelde wel dat u uw vrouw niet op de hoogte bracht van elk

probleem of incident waarvan u het slachtoffer werd opdat ze zich geen zorgen zou maken. U zei echter uitdrukkelijk dat u haar wel op de hoogte hebt gebracht van alle incidenten waarbij u zichtbare fysieke verwondingen opliep en waaruit uw vrouw bijgevolg kon afleiden dat u problemen had gekend (CGVS 2, p. 3). Hoewel uw vrouw zelf niet aanwezig was op het moment van het incident (CGVS vrouw, p. 11-12), blijkt ze wel op de hoogte te zijn van de verwondingen die u bij dit incident opliep. Gelet op uw verklaringen dat u uw vrouw inlichtte over elk incident waarbij u zichtbare verwondingen opliep, is het dan ook zeer opmerkelijk dat uw vrouw niet eens zou weten met wie u een conflict had, wanneer het plaatsvond en geen verdere details kon verschaffen (CGVS vrouw, p. 11-12). Uw vrouw kon evenmin zeggen wat het laatste incident was dat u meemaakte voor uw vertrek uit Georgië. Eerst stelde ze dat de beschieting door de politie het laatste was dat u meemaakte voor uw definitieve vertrek uit Georgië (CGVS vrouw, p. 12). Even later vermeldde ze echter dat u na dit incident wel nog andere problemen kende (CGVS vrouw, p. 13). Op de vraag welke problemen u nadien dan nog kende, antwoordde ze dat u altijd problemen kende omwille van uw Ossetische origine. Op de vraag of u na de beschieting nog problemen kende met de politie of andere overheidsdiensten, repliceerde uw vrouw vervolgens dat u problemen had met de overheid omdat u lid was van de Labour Party. Welke concrete problemen u na de beschieting dan nog kende met uw autoriteiten, kon ze niet aangeven. Ze antwoordde dat het allemaal tegelijk gebeurde en ze niet kon zeggen wat eerst of als tweede gebeurde (CGVS vrouw, p. 13). Het feit dat u haar niet op de hoogte bracht van alle incidenten waarvan u het slachtoffer werd, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen, aangezien hoe dan ook redelijkerwijze van uw vrouw verwacht kon worden dat ze kon aangeven wat voor zover zij weet het laatste incident was waarvan u slachtoffer werd. Aangezien al deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie hierover gedetailleerde en coherente verklaringen zouden kunnen afleggen, wat in casu niet het geval is.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor bijzondere profielen weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer niet wordt ingegaan op een vraag om als informant voor de Georgische autoriteiten te werken. Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u interessant zou zijn om benaderd te worden, hebt.

Wat de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten omwille van uw politieke lidmaatschap betreft, moet verder opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van deze problemen bijkomend ondermijnt wordt door volgende elementen.

U slaagde er namelijk niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen van deze problemen. Het reeds vernoemde schietincident en uw daaropvolgende aanhouding en veroordeling waren volgens uw verklaringen ingegeven door zowel etnische als politieke motieven. Zoals hierboven aangehaald slaagde u er echter niet in met betrekking tot deze gebeurtenissen enig begin van bewijs aan te reiken. Verder weigerde de politie van Dusheti volgens uw verklaringen om stappen de ondernemen naar aanleiding van de klachten die u indiende wegens uw problemen met de lokale bevolking omdat u lid was van de Labour Party (CGVS 1, p. 16-17). Zoals eerder gesteld, kon u deze verklaringen evenmin met enig document ondersteunen.

Verder waren uw verklaringen en die van uw vrouw ook met betrekking tot uw politiek geïnspireerde problemen onaannemelijk vaag en incoherent. Zo werd tussen de onderlinge verklaringen van uw vrouw een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld. Op de vraag of u behalve de beschieting en de daarmee verbonden problemen (i.e. eenmalige vasthouding door de politie en boete) en het feit dat de politie weigerde actie te ondernemen wanneer jullie klacht indienden naar aanleiding van de problemen omwille van uw origine nog andere problemen had met uw autoriteiten, antwoordde uw vrouw dat u verder geen problemen kende met de autoriteiten. Even later argumenteerde ze echter plots dat ze vreesde dat u bij terugkeer naar Georgië in de gevangenis zou belanden omdat u voorheen reeds verschillende keren vastgehouden werd (CGVS vrouw, p. 16). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verklaarde uw vrouw dat ze tijdens haar eerste interview (bij de DVZ) al gezegd had dat u verschillende keren vastgehouden werd omwille van uw problemen, maar ze zich niet meer herinnerde wanneer of hoeveel keer (CGVS, p. 17). Tijdens haar interview bij de DVZ had uw vrouw hier echter geen melding van gemaakt (Vragenlijst CGVS vrouw). Toen ze hierop gewezen werd, kon ze geen afdoende verklaring geven. Over deze detenties bleef uw vrouw trouwens ook onaannemelijk vaag. Zo wist ze niet hoeveel keer u omwille van uw problemen gearresteerd en vastgehouden werd en kon ze dit zelfs niet bij benadering aangeven (CGVS vrouw, p. 16-17). Ze kon evenmin zeggen wanneer u de laatste keer door de politie of een andere dienst werd vastgehouden. Ze verklaarde zich enkel te herinneren dat u na de beschieting gedurende een nacht werd vastgehouden, maar kon zelfs niet zeggen of u daarna nog vastgehouden werd of of uw detentie na de beschieting de laatste keer was (CGVS vrouw, p. 17). Ook uw verklaringen waren op dit punt incoherent. Zo stelde u bij de DVZ dat u slechts 3 keer gearresteerd of vastgehouden werd en de laatste keer dateerde van begin september

2007, meer bepaald na de beschieting door de politie in Tbilisi (Vragenlijst CGVS, nr. 3.1). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u evenwel plots dat u sinds het begin van uw problemen een vijftigtal keer werd vastgehouden. Hiermee doelde u ook op alle keren dat u meegenomen werd naar het politiebureau, waar u dan voor korte tijd vastgehouden en vervolgens terug vrijgelaten werd (CGVS 2, p. 5). Beide verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen aangezien bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd naar arrestaties enerzijds en zowel hechtenis voor korte tijd als opsluiting voor langere tijd anderzijds (Vragenlijst CGVS nr. 3.1). Te meer omdat u ook stelde dat u bij elke vasthouding door de politie zowel verbaal als fysiek aangevallen werd (CGVS 2, p. 5), zodat toch redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u een dergelijke gebeurtenis zou vermelden. Daarenboven stelde uw vrouw dat u zoveel keer gearresteerd werd dat ze zich het aantal niet kon herinneren (CGVS vrouw, p. 16-17), wat eveneens in strijd is met uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Het is in dit opzicht ook opmerkelijk dat uw vrouw nergens melding maakte van uw detentie bij de douane enkele dagen voor uw vertrek. Tijdens deze detentie werd u brutaal behandeld, waardoor u een buil en een bloeditstorting opliep op uw hoofd (CGVS 1, p. 11, CGVS 2, p. 4). Na dit incident en voor uw definitieve vertrek uit Georgië zag u uw vrouw nog (CGVS 2, p. 4). Opmerkelijk genoeg maakte zij hiervan geen melding, hoewel u nochtans aangaf dat u uw vrouw op de hoogte hebt gebracht van alle problemen als gevolg waarvan u zichtbare verwondingen opliep, aangezien u deze verwondingen niet voor uw vrouw kon verbergen (CGVS 2, p. 3). Uw vrouw zei wel dat er zich voor uw vertrek een conflict had afgespeeld omwille van uw origine en u hierbij gewond geraakte, waarna jullie Georgië verlieten. Toen haar naar de concrete details van dit incident gevraagd werd, zei ze dat u bij dit incident een messteek kreeg in de maag en u vervolgens geopereerd moest worden. Het betreft hier bijgevolg een heel ander incident (CGVS vrouw, p. 11-12), aangezien het duidelijk om andere verwondingen gaat en u uitdrukkelijk verklaarde dat u na uw detentie bij de douane niet naar het ziekenhuis ging voor uw verwondingen (CGVS 2, p. 4). Het feit dat uw vrouw niet op de hoogte is van alle problemen die u in uw thuisland kende (CGVS 2, p. 3 en 5), doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Van uw vrouw kon immers redelijkerwijze verwacht worden dat ze coherente en gedetailleerde verklaringen aflegde over alle problemen waarvan ze op de hoogte was en zelfs dat is niet het geval.

Bovendien dient gesteld te worden dat, voor zover dit aspect geloofwaardig is, uw steun aan de oppositie op zich geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in het administratieve dossier, dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart en rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen en een brief van de Labour Party) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Georgische identiteitskaart en rijbewijs alsook de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De brief van de Labour Party, meer bepaald van haar voorzitter N., handelt grotendeels over de geschiedenis van de partij en de evolutie van de politieke situatie in Georgië sinds de oprichting ervan. Uw eigen problemen komen in deze brief slechts summier aan bod. Bovendien is de omschrijving van uw problemen dusdanig algemeen dat de bewijswaarde van dit document uiterst gering is. Deze brief werd ook duidelijk op uw aangeven opgesteld. Tot slot is het opmerkelijk dat deze brief vermeldt dat u als gevolg van uw politieke activiteiten onmogelijk een job kon vinden en uw gezin geen inkomen had. Zelf heeft u hiervan echter nooit melding gemaakt. U vertelde wel dat het niet gemakkelijk was om werk te vinden in Georgië, maar legde de reden hiervoor nooit bij uw politieke activiteiten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u tussen 2002 en 2007 in Georgië als taxichauffeur werkte, met uw eigen wagen, en u op deze manier uw gezin onderhield (CGVS 1, p. 6). Wat geenszins overeenstemt met de informatie in de door u voorgelegde brief."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart, de geboorteaktes van uw kinderen en een brief van de Labour Party) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Georgische identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De brief van de Labour Party,

meer bepaald van haar voorzitter N., handelt grotendeels over de geschiedenis van de partij en de evolutie van de politieke situatie in Georgië sinds de oprichting ervan. Uw eigen problemen komen in deze brief slechts summier aan bod. Bovendien is de omschrijving van uw problemen dusdanig algemeen dat de bewijswaarde van dit document uiterst gering is. Deze brief werd ook duidelijk op uw aangeven opgesteld. Tot slot is het opmerkelijk dat deze brief vermeldt dat het als gevolg van uw politieke activiteiten onmogelijk was een job te vinden en uw gezin geen inkomen had. Zelf heeft u hiervan echter nooit melding gemaakt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Waar de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekster omtrent haar eigen politieke problemen niet aannemelijk vaag acht, voert verzoekster in haar verzoekschrift van 29 oktober 2012 aan *"dat de hoofdreden waarom zij en haar man Georgië verlieten de problemen van haar man waren"*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeksters gedrag niet te rijmen valt met haar beweerde vrees voor vervolging, stelt verzoekster *"dat haar problemen in vergelijking met die van haar man veel minder ernstig waren"*.

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster geen problemen ondervond bij het verkrijgen van haar reispaspoort en haar land van herkomst ook probleemloos kon verlaten, antwoordt verzoekster *"dat zij in hoofdzaak omwille van de problemen van haar echtgenoot Georgië heeft verlaten, dat haar persoonlijke problemen veel minder zwaarwichtig waren en niet van die aard waren dat haar reispaspoort zou worden geweigerd"*.

Ze stelt nog dat ze zich aansluit bij de argumenten die door haar echtgenoot in zijn verzoekschrift werden aangevoerd.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstige poging onderneemt om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen, maar slechts benadrukt *"dat de hoofdreden waarom zij en haar man Georgië verlieten de problemen van haar man waren"*, *"dat haar problemen in vergelijking met die van haar man veel minder ernstig waren"* en *"dat zij in hoofdzaak omwille van de problemen van haar echtgenoot Georgië heeft verlaten"*.

De motivering met betrekking tot verzoeksters eigen politieke problemen blijft dan ook overeind en de Raad neemt deze integraal over.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Z.S..

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 94 669 van 9 januari 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Z.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 oktober 2012 aan dat hij, ten gevolge van zijn vlucht waarbij zijn auto door een agent werd beschoten, door de rechtbank een lichte boete opgelegd kreeg, (zie het verzoekschrift, p. 5) wat *"niet van aard is om de autoriteiten ertoe aan te zetten hem een internationaal paspoort te weigeren of hem aan de grens tegen te houden"*.

Verzoeker voert ook aan dat hij wél degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft *"ondanks het feit dat hij een reispaspoort kan krijgen en de grenzen kan oversteken"*.

Hij laat gelden dat hij, telkens hij naar Georgië terugkeerde, opnieuw problemen ondervond. Hij vindt het *"niet onaannemelijk dat verzoeker omwille van praktische problemen of omwille van bezorgdheid voor zijn familie naar Georgië terugkeert, ondanks de problemen die hij er kende"*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekers voorgehouden vrees omwille van zijn origine niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, antwoordt verzoeker dat er in het jaar 2008 nog ernstige bedreigingen waren voor de Osseten in Georgië, waardoor hij het zeer aannemelijk acht *"(zie het verzoekschrift, p. 6) dat er nog steeds anti-Ossetische gevoelens in Georgië heersen die tot discriminatie en geweld ten opzichte van Ossetiërs kunnen leiden"*.

Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal uit algemene informatie niet afleiden dat verzoeker niet dergelijke problemen kan hebben gekend; hij wijst er op dat zijn asielrelaas "op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld".

Wat betreft het gebrek aan bewijs, laat verzoeker gelden dat zijn relaas (zie het verzoekschrift, p. 7) "aangenomen dient te worden als waar, wanneer het consistent, gedetailleerd en in overeenstemming met algemeen gekende feiten is".

Hij verklaart dat hij contact heeft opgenomen met een advocaat in Georgië en hem gevraagd heeft bewijsstukken te verzamelen en naar hem op te sturen. Verzoeker stelt zich niet meer te herinneren dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd heeft dat zijn vader schrik had om originele stukken bij de politie op te vragen.

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij vage verklaringen heeft afgelegd, laat verzoeker gelden dat de feiten bijna zes jaar geleden plaatsvonden; hij besluit (zie het verzoekschrift, p. 7) "dat het dus zeker niet geoorloofd is om aan de waarheid van de naar voor gebrachte feiten te twifelen louter en alleen omdat de vrouw van verzoeker zich het jaar van het schietincident niet herinnert".

Betreffende de vage en inconsistente verklaringen van verzoeker en zijn vrouw aangaande de incidenten, herhaalt verzoeker dat de gebeurtenissen jaren geleden plaatsvonden en dat het "aannemelijk is dat het tijdspectief erop vervaagt".

Dat zijn vrouw vage verklaringen aflegde omtrent het incident waarbij hij een snijwonde opliep, wijt verzoeker aan het feit dat hij haar niet de achtergronden en de gedetailleerde omstandigheden van dergelijke incidenten meedeelde.

Verzoeker voert verder aan (zie het verzoekschrift, p. 9) "dat het aannemelijk is dat men gebeurtenissen, die men niet zelf meemaakt, maar die men door mededeling van een andere partij kent, zoals in casu, niet op dezelfde levendige wijze herinnert, wat verklaart dat de verschillende opeenvolgende problemen van verzoeker zelf niet even duidelijk in het geheugen van zijn echtgenote gegrift zijn".

Aangaande het in de bestreden beslissing weerhouden gebrek aan bewijs omtrent zijn politiek geïnspireerde problemen, herhaalt verzoeker dat hij een Georgisch advocaat heeft gecontacteerd "van wie hij verwacht dat hij een aantal bewijskrachtige documenten kan ontvangen".

Aangaande het verschil in de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over de arrestaties, laat verzoeker gelden (zie het verzoekschrift, p. 10) "dat de interviews bij de DVZ kort waren" en dat ze zich dienden te beperken tot de voornaamste feiten in hun asielrelaas; hij legt uit dat op het Commissariaat-generaal ook de kleinere en veelvuldige aanvaringen met de autoriteiten aan bod zijn gekomen en dat de buil en de bloeditstorting die hij bij zijn detentie bij de douane opliep, "weinig ernstige verwondingen waren, zodat zijn vrouw er niet eens weet van had".

Verzoeker wijst er nog op dat hij niet enkel omwille van zijn lidmaatschap van de "Labour Party" werd geïnterviewd, maar ook omwille van zijn Ossetische origine. Hij stelt dat het (zie het verzoekschrift, p. 11) "nog zeer vaag blijft hoe de nieuwe regering in Georgië met de Ossetische minderheid zal omgaan en welk klimaat de in de toekomst gevoerde politiek zal scheppen voor wat betreft de houding van de bevolking ten aanzien van Ossetiërs".

Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst geen officiële job kon vinden en dat zijn gezin daardoor financiële problemen kende; zijn werk als taxichauffeur was volgens hem informeel, zwart werk, "om op die manier de eindjes aan mekaar te kunnen knopen".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker zond met een brief van 7 december 2012 gericht aan de Raad, twee documenten zijnde "een verklaring van de Georgian Labour Party in het Georgisch" en "dezelfde verklaring van de Georgian Labour Party in het Engels".

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: "vreemdelingenwet") bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst werd in de beslissing van de commissaris-generaal gesteld dat het gedrag van verzoeker niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees voor vervolging, aangezien hij meerdere malen terugkeerde naar Georgië:

"Zo zouden de door u aangehaalde etnisch geïnspireerde problemen reeds jarenlang aan de gang zijn geweest. U vroeg immers reeds in 2001 asiel aan bij de Duitse autoriteiten omwille van uw etnische origine. Nadat u een weigeringsbeslissing kreeg, keerde u echter naar Georgië terug, naar eigen zeggen omdat u Georgië miste en uw problemen uiteindelijk toch niet zo erg waren (CGVS 1, p. 8). In januari 2008 verliet u Georgië opnieuw omdat u nog steeds problemen kende, zowel met de lokale bevolking als met de autoriteiten, omwille van uw Ossetische origine alsook met de autoriteiten omwille van uw politieke lidmaatschap (CGVS 1, p. 6, 15-16; Vragenlijst DVZ, nr. 3.1). In november 2008 keerde u echter andermaal naar Georgië terug, hoewel de etnische spanningen er omwille van de oorlog in Zuid-Ossetië, in augustus 2008, toegenomen waren (CGVS 1, p. 5, 14, 18) en de situatie voor politieke opposanten na de parlementsverkiezingen van mei 2008 eveneens verslechterd was en verschillende politieke opposanten Georgië daarom ontvluchtten (CGVS 1, p. 7, 17)."

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij, telkens hij naar Georgië terugkeerde, opnieuw problemen ondervond. Hij stelt dat het "niet onaannemelijk (is) dat verzoeker omwille van praktische problemen of omwille van bezorgdheid voor zijn familie naar Georgië terugkeert, ondanks de problemen die hij er kende".

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten opzichte van zijn land van herkomst, is het volgens de Raad inderdaad niet aannemelijk dat hij alsnog naar zijn land zou terugkeren, temeer omdat verzoeker volgens zijn verklaringen in Duitsland kon blijven en er de bescherming van de Duitse autoriteiten kon genieten.

Verder blijkt uit de verklaringen van zijn vrouw dat verzoeker vanuit Duitsland naar Georgië terugkeerde omdat hij vanuit Duitsland de uitreis van zijn gezin niet kon regelen; uit verzoekers verklaringen blijkt echter nergens dat zijn aanwezigheid in Georgië hiertoe vereist zou zijn geweest, aangezien zowel verzoeker als zijn vrouw verklaarden dat ze in verband met hun problemen reeds hulp kregen van

verzoekers vader en gezien verzoeker bovendien op het moment dat zijn vrouw Georgië uiteindelijk verliet zelf het land reeds een maand eerder, geheel onvoorbereid, had verlaten. Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat, hoewel verzoeker de autoriteiten van zijn land van herkomst vreesde, hij in november 2008 op legale wijze naar Georgië terugkeerde, in het bezit van een "laisser passer" van de Georgische autoriteiten, en er zich bovendien tot tweemaal toe, tot de autoriteiten heeft gewend voor het verkrijgen van een internationaal paspoort, waarbij verzoeker geen problemen ondervond. Verzoeker verklaarde tevens dat hij, een week vóór zijn definitief vertrek uit Georgië, met de wagen naar Baku (Azerbeidzjan) ging op bezoek bij vrienden en bij zijn terugkeer naar zijn land aan de grens werd tegengehouden, werd vastgehouden en ondervraagd. Tot slot stelde de commissaris-generaal nog vast dat verzoeker een week later zijn land een tweede maal op legale wijze verliet, met het vliegtuig en in bezit van zijn eigen reispaspoort.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij, ten gevolge van de beschieting van zijn auto, bij de rechtbank een lichte boete kreeg, wat "niet van aard is om de autoriteiten ertoe aan te zetten hem een internationaal paspoort te weigeren of hem aan de grens tegen te houden". Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft "ondanks het feit dat hij een reispaspoort kan krijgen en de grenzen kan oversteken".

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die de motivering in een ander daglicht stellen.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij bij zijn terugkeer uit Azerbeidzjan aan de grens werd tegengehouden en vervolgens gedurende enkele uren werd vastgehouden en ondervraagd. Dat verzoeker een week later alsnog besloot Georgië op legale wijze te verlaten - met het vliegtuig en zijn eigen reispaspoort - strookt niet met de door verzoeker voorgehouden vrees.

Waar verzoeker tijdens zijn gehoor aanvoerde dat hij bij zijn vertrek uit Georgië begeleid werd door een kennis die een vriend had die op dat moment dienst deed bij de douane, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat verzoeker vanuit Belarus op legale wijze, gebruik makend van het openbaar vervoer en met zijn eigen reispaspoort, verder is gereisd naar Polen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijke risico's neemt, indien hij daadwerkelijk een gegronde vrees koestert ten opzichte van de autoriteiten in zijn land van herkomst.

Deze vaststellingen ondermijnen bijgevolg de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde vrees.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat de zwaarwichtige feiten die verzoeker aanhaalt met betrekking tot zijn origine, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in Georgië geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine.

In zijn verzoekschrift antwoordt verzoeker dat er in het jaar 2008 nog ernstige bedreigingen waren voor de Osseten in Georgië, waardoor hij het zeer aannemelijk acht "dat er nog steeds anti-Ossetische gevoelens in Georgië heersen die tot discriminatie en geweld ten opzichte van Ossetiërs kunnen leiden". Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal uit algemene informatie niet afleiden dat hij geen dergelijke problemen heeft gekend; hij wijst erop dat zijn asielrelaas "op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld".

De Raad stelt vast dat de loutere beweringen van verzoeker niet aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Bovendien vervolgt de bestreden beslissing met de motivering dat verzoeker geen overtuigende elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een uitzondering is op deze algemene informatie, waardoor de bestreden beslissing wel degelijk een individuele beoordeling inhoudt.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs bijbrengt van zijn beweerde problemen:

"U verklaarde immers dat u in 2007 door de politie werd tegengehouden, beledigd, beschoten en officieel gearresteerd omwille van uw etnische origine en politieke lidmaatschap. De volgende dag werd u door de rechtbank in Tbilisi veroordeeld tot een boete van 400 Lari (CGVS 1, p. 15-16). U kon deze beweringen echter met geen enkel document ondersteunen. Voorts vertelde u dat u naar aanleiding van de problemen die u kende omwille van uw Ossetische origine tot 3 maal toe officieel klacht had ingediend bij de politie van Dusheti, die uw klacht telkens aanvaardde, maar verder geen actie

ondernam (CGVS 1, p. 15, 17- CGVS 2, p. 3). Uw vrouw legde samen met uw vader ook eenmaal een geschreven klacht neer bij de politie van Dusheti, eveneens zonder resultaat (CGVS vrouw, p. 10). Van geen enkele klacht kon u echter enig document neerleggen. Daarnaast gaf u aan dat u als gevolg van uw originele verschillende keren fysiek werd aangevallen. Drie keer was u er zo ernstig aan toe dat u een operatie diende te ondergaan (CGVS 1, p. 13). U legde echter geen enkel medisch attest voor dat deze verklaringen staft. Tot slot vermeldde u nog dat uw vader sinds het voorjaar van 2009 problemen kende met een parlamentslid van de regio Dusheti, B. genaamd, en de gouverneur van diezelfde regio omdat ze een deel van zijn landgoed wilden confisqueren (CGVS 1, p. 14). Ook met betrekking tot deze problemen legde u geen enkel stavingsstuk neer. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wierp u wel op dat u uw vader gevraagd had om originele documenten met betrekking tot uw problemen op te vragen bij de politie, maar hij dit niet wil doen uit schrik (Verklaring DVZ, nr. 21). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal verklaarde u opvallend genoeg dan weer dat uw vader u aangeraden had het land te verlaten omwille van voornoemde problemen, maar hij zelf in Georgië achterbleef omdat hij een politieagent op rust is en de autoriteiten hem bijgevolg wettelijk gezien niets konden maken (CGVS 1, p. 14)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn relaas "aangenomen dient te worden als waar, wanneer het consistent, gedetailleerd en in overeenstemming met algemeen gekende feiten is". Hij verklaart verder dat hij contact heeft opgenomen met een advocaat in Georgië en hem gevraagd heeft de nodige bewijsstukken te verzamelen en naar hem op te sturen. Verzoeker stelt zich niet meer te herinneren dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd heeft dat zijn vader schrik had om originele stukken bij de politie op te vragen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien er geen bewijzen werden bijgebracht, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van zijn aanhouding in 2007, van de veroordeling door de rechtbank, van de drie officiële klachten die hij heeft ingediend bij de politie van Dusheti, van de geschreven klacht die zijn vrouw en zijn vader hebben neergelegd bij de politie van Dusheti, van de fysieke aanvallen en de drie operaties als gevolg ervan en van de problemen die verzoekers vader sinds het voorjaar van 2009 kende met een parlamentslid en de gouverneur van de regio Dusheti.

Bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij aan zijn vader gevraagd had om originele documenten met betrekking tot zijn problemen op te vragen bij de politie, maar dat deze dit niet wil doen uit schrik, terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader hem aangeraden had het land te verlaten omwille van voornoemde problemen, maar hij zelf in Georgië achterbleef omdat hij een politieagent op rust is en de autoriteiten hem bijgevolg wettelijk gezien niets konden maken.

Het verweer van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zich dergelijke verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet herinnert, toont niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift dan ook geen ernstige poging om het ontbreken van enig bewijs van zijn problemen te verklaren; zijn loutere bewering dat hij contact heeft opgenomen met een advocaat in zijn land van herkomst toont geenszins aan dat verzoeker veelvuldige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen trachten te bekomen.

Verzoeker zond aan de Raad op 7 december 2012 twee faxkopieën, verzonden op "Oct. 06 2011 03:53 AM" zijnde "een verklaring van de Georgian Labour Party in het Georgisch" (aangeduid als stuk 3) en "dezelfde verklaring van de Georgian Labour Party in het Engels" (aangeduid als stuk 4).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bedoelde stukken faxkopieën betreffen die geen bewijswaarde hebben gezien dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn.

De Raad stelt verder vast dat de stukken -volgens de verklaring in het Engels- een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen ("... an activist of our party, is currently applying for a politcal asylum in Belgium. He had to leave Georgia after being subject to polical harassments in his home country.."; eigen vertaling "...een activist in onze partij, diende in België een asielaanvraag in. Hij moest Georgië

verlaten na voorwerp te zijn geweest van politieke pesterijen in zijn land van herkomst...”, en gericht zijn aan “To the Kingdom of **Belgium**” (eigen vertaling: “Aan het Koninkrijk België”) en verder gaan met “Let me confirm my deepest respect to **Switzerland** and to all of its citizens” (eigen vertaling: “Laat mij mijn diepste waardering aanbieden aan Zwitserland en aan al zijn burgers”).

De Raad stelt vast dat ofschoon volgens de brief van 7 december 2012 het gaat over “een verklaring van de Georgian Labour Party in het Georgisch” en “dezelfde verklaring van de Georgian Labour Party in het Engels”, deze laatste (stuk 4) de datum “05.12.2012” draagt (zie rechterbovenhoek), datering die **niet** voorkomt op het -voorgehouden identieke- stuk 3, dat trouwens als faxdatum 6 oktober 2011 draagt.

Deze vaststellingen leiden ertoe deze stukken als waardeloos af te wijzen.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat verzoeker en zijn vrouw vage en incoherente verklaringen aflegde aangaande de beschieting door de politie, het incident waarbij de lokale bevolking de ramen van hun huis met stenen ingooide en het conflict waarbij verzoeker een snijwonde opliep ter hoogte van zijn maag en geopereerd moest worden, terwijl verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij zijn vrouw op de hoogte bracht van alle incidenten waarbij hij zichtbare fysieke verwondingen opliep. De commissaris-generaal stelde nog vast dat verzoekers vrouw evenmin kon zeggen wat het laatste incident was dat hij meemaakte voor zijn vertrek uit Georgië.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat deze feiten bijna zes jaar geleden plaatsvonden en “dat het dus zeker niet geoorloofd is om aan de waarheid van de naar voor gebrachte feiten te twijfelen louter en alleen omdat de vrouw van verzoeker zich het jaar van het schietincident niet herinnert”; hij acht het “aannemelijk dat het tijdsperspectief erop vervaagt”.

Hij legt uit dat hij haar niet de achtergronden en de gedetailleerde omstandigheden van dergelijke incidenten meedeelde en acht het “dat het aannemelijk dat men gebeurtenissen, die men niet zelf meemaakt, maar die men door mededeling van een andere partij kent, zoals in casu, niet op dezelfde levendige wijze herinnert, wat verklaart dat de verschillende opeenvolgende problemen van verzoeker zelf niet even duidelijk in het geheugen van zijn echtgenote gegrift zijn”.

De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is bovendien een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de vaagheden en incoherenties worden vastgesteld.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Met betrekking tot de problemen van verzoeker omwille van zijn politieke lidmaatschap, stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker ook hiervan geen bewijs voorlegt:

“Het reeds vernoemde schietincident en uw daaropvolgende aanhouding en veroordeling waren volgens uw verklaringen ingegeven door zowel etnische als politieke motieven. Zoals hierboven aangehaald slaagde u er echter niet in met betrekking tot deze gebeurtenissen enig begin van bewijs aan te reiken. Verder weigerde de politie van Dusheti volgens uw verklaringen om stappen de ondernemen naar aanleiding van de klachten die u indiende wegens uw problemen met de lokale bevolking omdat u lid was van de Labour Party (CGVS 1, p. 16-17). Zoals eerder gesteld, kon u deze verklaringen evenmin met enig document ondersteunen.”

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts dat hij een Georgisch advocaat heeft gecontacteerd “van wie hij verwacht dat hij een aantal bewijskrachtige documenten kan ontvangen”.

De door de Raad op 7 december 2012 ontvangen stukken zijn, zoals hoger gesteld, waardeloos.

Vervolgens merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker en zijn vrouw onaannemelijk vage en incoherente verklaringen aflegden met betrekking tot de politiek geïnspireerde problemen van verzoeker:

“Zo werd tussen de onderlinge verklaringen van uw vrouw een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld. Op de vraag of u behalve de beschieting en de daarmee verbonden problemen (i.e. eenmalige vasthouding door de politie en boete) en het feit dat de politie weigerde actie te ondernemen wanneer jullie klacht indienden naar aanleiding van de problemen omwille van uw origine nog andere problemen

had met uw autoriteiten, antwoordde uw vrouw dat u verder geen problemen kende met de autoriteiten. Even later argumenteerde ze echter plots dat ze vreesde dat u bij terugkeer naar Georgië in de gevangenis zou belanden omdat u voorheen reeds verschillende keren vastgehouden werd (CGVS vrouw, p. 16). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verklaarde uw vrouw dat ze tijdens haar eerste interview (bij de DVZ) al gezegd had dat u verschillende keren vastgehouden werd omwille van uw problemen, maar ze zich niet meer herinnerde wanneer of hoeveel keer (CGVS, p. 17). Tijdens haar interview bij de DVZ had uw vrouw hier echter geen melding van gemaakt (Vragenlijst CGVS vrouw). Toen ze hierop gewezen werd, kon ze geen afdoende verklaring geven. Over deze detenties bleef uw vrouw trouwens ook onaannemelijk vaag. Zo wist ze niet hoeveel keer u omwille van uw problemen gearresteerd en vastgehouden werd en kon ze dit zelfs niet bij benadering aangeven (CGVS vrouw, p. 16-17). Ze kon evenmin zeggen wanneer u de laatste keer door de politie of een andere dienst werd vastgehouden. Ze verklaarde zich enkel te herinneren dat u na de beschieting gedurende een nacht werd vastgehouden, maar kon zelfs niet zeggen of u daarna nog vastgehouden werd of of uw detentie na de beschieting de laatste keer was (CGVS vrouw, p. 17). Ook uw verklaringen waren op dit punt incoherent. Zo stelde u bij de DVZ dat u slechts 3 keer gearresteerd of vastgehouden werd en de laatste keer dateerde van begin september 2007, meer bepaald na de beschieting door de politie in Tbilisi (Vragenlijst CGVS, nr. 3.1). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u evenwel plots dat u sinds het begin van uw problemen een vijftigtal keer werd vastgehouden. Hiermee doelde u ook op alle keren dat u meegenomen werd naar het politiebureau, waar u dan voor korte tijd vastgehouden en vervolgens terug vrijgelaten werd (CGVS 2, p. 5). Beide verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen aangezien bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd naar arrestaties enerzijds en zowel hechtenis voor korte tijd als opsluiting voor langere tijd anderzijds (Vragenlijst CGVS nr. 3.1). Te meer omdat u ook stelde dat u bij elke vasthouding door de politie zowel verbaal als fysiek aangevallen werd (CGVS 2, p. 5), zodat toch redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u een dergelijke gebeurtenis zou vermelden. Daarenboven stelde uw vrouw dat u zoveel keer gearresteerd werd dat ze zich het aantal niet kon herinneren (CGVS vrouw, p. 16-17), wat eveneens in strijd is met uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Het is in dit opzicht ook opmerkelijk dat uw vrouw nergens melding maakte van uw detentie bij de douane enkele dagen voor uw vertrek. Tijdens deze detentie werd u brutaal behandeld, waardoor u een buil en een bloeduitstorting opliep op uw hoofd (CGVS 1, p. 11, CGVS 2, p. 4). Na dit incident en voor uw definitieve vertrek uit Georgië zag u uw vrouw nog (CGVS 2, p. 4). Opmerkelijk genoeg maakte zij hiervan geen melding, hoewel u nochtans aangaf dat u uw vrouw op de hoogte hebt gebracht van alle problemen als gevolg waarvan u zichtbare verwondingen opliep, aangezien u deze verwondingen niet voor uw vrouw kon verbergen (CGVS 2, p. 3). Uw vrouw zei wel dat er zich voor uw vertrek een conflict had afgespeeld omwille van uw origine en u hierbij gewond geraakte, waarna jullie Georgië verlieten. Toen haar naar de concrete details van dit incident gevraagd werd, zei ze dat u bij dit incident een messteek kreeg in de maag en u vervolgens geopereerd moest worden. Het betreft hier bijgevolg een heel ander incident (CGVS vrouw, p. 11-12), aangezien het duidelijk om andere verwondingen gaat en u uitdrukkelijk verklaarde dat u na uw detentie bij de douane niet naar het ziekenhuis ging voor uw verwondingen (CGVS 2, p. 4). Het feit dat uw vrouw niet op de hoogte is van alle problemen die u in uw thuisland kende (CGVS 2, p. 3 en 5), doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Van uw vrouw kon immers redelijkerwijze verwacht worden dat ze coherente en gedetailleerde verklaringen aflegde over alle problemen waarvan ze op de hoogte was en zelfs dat is niet het geval."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan "dat de interviews bij de DVZ kort waren" en dat ze zich dienden te beperken tot de voornaamste feiten in hun asielrelaas; hij legt uit dat op bij het verhoor op het Commissariaat-generaal ook de kleinere en veelvuldige aanvaringen met de autoriteiten aan bod zijn gekomen en dat de buil en de bloeduitstorting die hij bij zijn detentie bij de douane opliep "weinig ernstige verwondingen waren, zodat zijn vrouw er niet eens weet van had".

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker en zijn vrouw toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden en incoherenties vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen

betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Ook gelet op deze talrijke vaagheden en incoherenties, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

De commissaris-generaal benadrukt nog dat: "voor zover dit aspect geloofwaardig is, uw steun aan de oppositie op zich geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in het administratieve dossier, dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten."

In zijn verzoekschrift argumenteert verzoeker dat hij niet enkel omwille van zijn lidmaatschap van de "Labour Party" werd gevisieerd, maar ook omwille van zijn Ossetische origine; hij stelt dat het "nog zeer vaag blijft hoe de nieuwe regering in Georgië met de Ossetische minderheid zal omgaan en welk klimaat de in de toekomst gevoerde politiek zal scheppen voor wat betreft de houding van de bevolking ten aanzien van Ossetiërs".

De Raad wijst er vooreerst op dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof wordt gehecht aan verzoekers problemen omwille van zijn Ossetische origine.

Verzoekers overige ongestaafde en hypothetische beweringen tonen bovendien evenmin aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij in zijn land van herkomst geen officiële job kon vinden en dat zijn werk als taxichauffeur zwart werk was "om op die manier de eindjes aan mekaar te kunnen knopen", doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 9 mei en 18 september 2012 op het Commissariaat-generaal afgenomen met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is en telkens bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE